

[Carl Petersen.]

det ikke skulde ske ved særlig Lov? Det ærede Medlem har undladt at give nogen Anvisning paa, hvorledes denne særlige Lov skulde formes, men den særlige Lov, det ærede Medlem efterlyser, findes jo i Øjeblikket, og den vil efter alt at dømme komme til at gælde endnu et Aar; det er nemlig den, vi har til anden Behandling i Dag. Den tjener det Formaal at hindre, at Pengeinstitutterne finansierer unormale Handler. At Pengeinstitutterne skulde finde sig foranlediget til at finansiere Gaardslagting uden at faa Pant i Ejendom, altsaa fast Ejendom, Jord, lyder for usandsynligt. Derfor synes den Mindretalsbetænkning, det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrup her har serveret, ikke at tjene andet Formaal end at være en Gæstus fra det ærede Medlem til en bestemt Befolkning paa en bestemt Egn, og noget saadant er ikke fair i en Situation som den, vi befinder os i.

Videre i Betænkningen stiller det ærede Medlem, som ogsaa den ærede Ordfører var inde paa, ligesom et Problem op, idet han deler Ungdommen i den kapitalfattige Ungdom og den Ungdom, som ejer Kapital. Dette skal formodentlig forstaas, som at denne Lovgivning er vendt mod den kapitalfattige Ungdom. Det er det samme igen, blot paa en lidt anden Maade. Heraf skulde det fremgaa, at det ærede Medlem stod som den eneste af Rigsdagens Medlemmer, der vilde værne den kapitalfattige Ungdom, og at alle vi andre var reaktionære i dette Spørgsmaal. Man maa dog spørge det ærede Medlem, om han for Alvor tror paa, at det gavner den fattige Landbougdom, hvis han kan hindre, at man begrænser Pantsætningen af Landbrugsejendomme, for det vilde jo blive Resultatet, hvis den høje Rigsdag fulgte det ærede Medlems Indstilling. I saa Fald vilde denne Lov jo ikke blive vedtaget, og der vilde da være frit Slag. Den forrige Krigs Højkonjunktur er jo i frisk Brindning, og der er endnu Love i Kraft, som blev givet for at værne den Landbougdom, der dengang satte sine fattige Skillinger ind i Landbrugsejendomme, der var behæftet ud over al Rimelighed, og som fra Aarene 1930 og fremefter maatte føre en økonomisk Kamp for at kunne bevare de Hjem, de dengang havde erhvervet. Mon ikke den Tids kapitalfattige Ungdom havde været bedre tjent med, om der dengang havde været en Lov af samme Karakter som den, der nu er gældende, og som nu bliver fornyet? Det kan der næppe herske Tvivl om! Det ærede Medlems Særbetænkning vil forhaabentlig kun komme

til at betyde, at Efterslægten kan læse, at der i Samarbejdsaaaret 1941 fandtes et Medlem af Folketinget, der intet havde lært af Udviklingen.

Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale de to i Betænkningen stillede Ændringsforslag, og jeg skal anbefale ærede Medlemmer at stemme imod de Ændringsforslag, der uden for Betænkningen er stillet af Bondepartiet.

Bertel Dahlgaard: Jeg kan anbefale de Ændringsforslag, der er stillet i Betænkningen, og jeg maa gaa ud fra, at naar Ændringsforslaget under Nr. 2 nu bliver vedtaget; saa vil Tinglysningsdommerne drage Omsorg for, at Omgaaelse af Lovens Bestemmelser ved Anvendelsen af betingede Skøder ikke finder Sted.

Jeg vil gerne sige et Par Ord om de Drøftelser, der har fundet Sted om Ikke-Landbrugeres Køb af Landbrugsejendomme og om begyndende Kædehandel med Landbrugsejendomme. Den Statistik, der foreligger over Ikke-Landbrugeres Køb af Landejendomme, er i Virkeligheden meget oplysende. Det kan herefter fastslaaes, at i 1940 er hver anden af de store Gaarde over 12 Tdr. Hartkorn, der er omsat, solgt til Ikke-Landmænd, og omtrent hver femte Bondegaard, der er solgt, solgt til Ikke-Landmænd. Ser man paa den Jordværdi, der knytter sig til samtlige solgte Landejendomme, kan det udtrykkes saaledes, at 23 pCt. af denne Jordværdi er solgt til Ikke-Landmænd. Hvad angaar de Priser, der er betalt for disse Ejendomme, synes der ikke at være særlig stor Forskel mellem dem og de Priser, der er betalt af Landmænd. Jeg har set, at en vis Del af Pressen heraf har sluttet, at Ikke-Landbrugeres Køb af Landejendomme altsaa ikke har virket prisfordyrende. Denne Slutning er selvfølgelig helt fejlagtig og maa skyldes Ubetænksomhed. Det gælder for enhver Vare — ogsaa for Ejendomme —, at øget Efterspørgsel hæver Priserne, vel at mærke for hele Varepartiet, og det gælder navnlig, at den sidst tilkommende Forøgelse af Efterspørgselen virker særlig stærkt paa hele Prisniveauet. Naar 23 pCt. af al omsat Jordværdi er købt af en for største Delen ny tilkommen Køberklasse, saa virker dette endnu stærkere, end Tallet giver Udtryk for, paa Landbrugsejendommenes Priser som Helhed. Jeg for mit Vedkommende maa derfor se med Bekymring paa hele dette Forhold. Det, der vækker Bekymring, er i og for sig ikke selve dette, at nogle Hundrede Landejendomme i et Aar overtages af Ikke-Landbrugere — det er mindre væsentligt, selv